

عنوان مقاله:

توسعه از درون؛ بازآفرینی شهری با رویکرد بسیج منابع در اجتماعات ساکن در سکونتگاه های غیر رسمی (مطالعه موردی شهر زابل)

محل انتشار:

کنفرانس ملی عمران، معماری و فناوری اطلاعات در زندگی شهری (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسنده:

راضیه اربابی - کارشناس ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری، گرایش بهسازی و نوسازی

خلاصه مقاله:

بازآفرینی شهری در چارچوب سیاست توسعه درونی، بر به کارگیری توان های بالقوه و بالفعل موجود در بافت های شهری با استفاده از مشارکت مردم تاکید دارد. ابزار اصلی این سیاست ایجاد مرکز نهاد توسعه محله ای و نهاد سازی میباشد که با استفاده از این ابزار می توان به تسهیل مشارکت مردم در عرصه های عمومی، از میان برداشتن موانع، ساختارمند شدن انگیزه های نهفته در روابط اجتماعی، کنترل و اداره محیط توسط ساکنان اجتماعات غیر رسمی امیدوار بود. در شهر زابل نیز همانند بسیاری از شهرهای کشورمان، وسعت سکونتگاه های غیر رسمی و معضلات ناشی از آنسبب شده است تا اینگونه سکونتگاه ها در معرض توجه و برنامه ریزی قرار گیرند. فرسوده شدن بافت های میانی و تاریخی، حاشیه نشینی و بی سامانی روستاهای ملحق شده به شهرها و مهاجرت روستائیان به شهرها به علت نبود شغل و خشکسالی های پی در پی، پیدایش و گسترش 39 سکونتگاه غیر رسمی و حاشیه ای، از مهمترین چالش های توسعه پایدار شهر زابل بشمار می رود. از این رو این مطالعه با روش توصیفی و تحلیل محتوا، با شناخت امکانات، موانع و محدودیتهای توسعه (بیرونی و درونی) با کاربست رویکرد بازآفرینی در سکونتگاه های غیر رسمی شهر زابل نگاشته شده است. نتایج این پژوهش نشان می دهد که گسترش و تقویت هماهنگی بین نهادهای متولی و مردم، بستر سازی برای برنامه ریزیمشارکتی با رویکرد استفاده از دارایی های محلی، بسیج منابع در راستای سیاست های ارتقاء زیست پذیری شهری و افزایش بهره وری در استفاده از منابع همچنین ایجاد بستر سازوکار روشن و بدون بروکراسی برای مشارکت شهروندان از مهمترین عوامل توسعه درونی و مشارکت مردمی در این سکونتگاه هاست.

کلمات کلیدی:

توسعه از درون، بازآفرینی، بسیج منابع، سکونتگاه های غیر رسمی، شهر زابل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1134687>

